

ἐντὸς αὐτῆς εὐρίσκει μόνον τὴν δεσποσύνην Λαβαλλέτ· ἔφθασε εἰς τὴν γέφυραν τῶν χρυσοχόων ἀπέναντι τῆς ὁδοῦ τοῦ Harlay, ἡ χειράμαξα σταματᾷ καὶ ὁ Κύριος Baudus παρουσιασθεῖς, δίδει τὴν χεῖρα τῇ ψευδῇ κομήσῃ καὶ τῇ λέγει· «Γινώσκετε καλῶς κυρία ὅτι ἔχετε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν κύριον πρόεδρον.» Ὁ Λαβαλλέτ ἐξέρχεται τῆς χειραμάξης καὶ ὁ Κύριος Baudus τῷ δεικνύει ἐτέρην τινὰ ἄμαξαν κειμένην εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων τινῶν βημάτων ἐπὶ τῆς σκοτεινῆς ἐκείνης ὁδοῦ. Ὁ Λαβαλλέτ τρέχει πρὸς τὴν ἄμαξαν καὶ ὁ ἄμαξηλάτης τῷ λέγει· «Δώσατέ μοι τὴν μᾶστιγά μου.» Ὁ Λαβαλλέτ ματκίως ἠρεύνησεν· ἡ μᾶστιξ εἶχεν ἀπολεσθῆ. «Ἀδιάφορον» ἀπεκρίνατο ὁ ἄμαξηλάτης, καὶ κινῶν τοὺς χαλινούς ὁδηγεῖ ταχέως τὴν ἄμαξαν. Ὁ δυστυχὴς πατὴρ διερχόμενος τὴν γέφυραν φαντάζεται ὅτι βλέπει τὴν θυγατέρα του τὰς χεῖρας ἐχούσαν ἐσταυρωμένας καὶ παρακαλοῦσαν τὸν Θεόν.

Ἡ ἄμαξα διήλθε ταχέως τὴν γέφυραν τοῦ Ἀγίου Μιχαήλ, τὴν ὁδὸν τῆς Harpe, καὶ μετ' ὀλίγον φθάνει εἰς τὴν ὁδὸν Vaugirard ὀπισθεν τοῦ Ὁδείου. Ἐκεῖ μόλις δύναται ὁ Λαβαλλέτ ν' ἀναπνεύσῃ ὀλίγον· περᾶται κατὰ πρῶτον τότε τὸν ἄμαξηλάτην του ὅστις ἐσιῶπα, καὶ ἀναγνωρίζει μετ' ἐκπλήξεως τὸν κόμητα τοῦ Chassenon. — «Πῶς! εἰσθε ὑμεῖς! — Μάλιστα, ἔχετε ὀπισθεν σας τέσσαρα πλήρη δίκανα πιστόλια· πιστεύω ὅτι ἐν ἀνάγκῃ θὰ κάμνῃτε χρῆσιν αὐτῶν. — Οὐχὶ ἀληθῶς, δὲν ἐλέω τὸν θάνατόν σας. — Τότε θὰ σᾶς δώσω τὸ παράδειγμα, καὶ ἀλλοῖμονον εἰς τὸν ὅστις ἔλθῃ νὰ σᾶς συλλάβῃ.»

Ἡ ἄμαξα φθάνει εἰς τὸ νέον Βουλευτήριο, ἄκρην τῆς ὁδοῦ Plumot. Ἐκεῖ ὁ Κύριος Chassenon σταματᾷ τὸν ἵππον, καὶ ὁ Λαβαλλέτ κάμνει σημεῖον τι διὰ τοῦ λευκοῦ χειρομάκτρου του· εὖτω ἦτο προσυμπεφωνημένον. Ὁ Κύριος Baudus παρουσιάζεται τότε ὡς ἐκ θαύματος, καὶ ὁ Λαβαλλέτ ὅστις εἶχεν ἐκδυθῇ τὰ γυναικεῖα ἐνδύματα, καταβαίνει τῆς ἄμαξης, φορῶν ταχυδρομικὸν ἐνδύμα καὶ στρογγύλον πῖλον μετὰ σειρητίων. Ἀποχαιρετᾷ ζωηρῶς τὸν Κύριον Chassenon καὶ ἀκολουθεῖ τὸν Κύριον Baudus, ὡς θαλαμηπόλος ἀκολουθῶν τὸν κύριόν του.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ.

Πρὸ τινος εἶχομεν ἀκούσει ὅτι ἐν τινι πόλει, οὐχὶ πιστεύομεν Ἑλληνικῇ, συνελθόντα τὰ μέλη τῆς φιланθρωπικῆς ἀδελφότητος α ἡ * * * ἐδικάσαν ἐρήμην ἓνα τῶν παππάδων τῆς κατηγορούμενον ἐπὶ προδοσίᾳ καὶ παραβάσει τοῦ ὅρκου του καὶ κατεδίκασαν εἰς τὸν δια πυρός θάνατον· ἡ ἀπόφασις ἐξετελέσθη καὶ ἴσως φανῇ παράδοξον εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας πῶς ἡ ἐξουσία ἀνέχεται μεσοῦντος τοῦ 19^{ου} αἰῶνος νὰ ἐκτελῶνται τοιαῦτα βδελυρὰ ἀποφάσεις, ἀλλὰ πρὸς ἡσυχίαν ἀκριβῶς τούτων, προσθέτομεν ὅτι ὁ δυστυχὴς παππᾶς κατεδικάσθη μὲν, ἀλλ' αὐτὸ αὐτοῦ ἐκάη ἡ εἰκὼν του πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ ὅρκου.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη μᾶς ὑπενέθymiσεν ἐτέρας τινὰς ἐπίσης παραδόξους δίκας καὶ ἀποφάσεις ὡς λόγου χάριν λαοὺς τινὰς κρύπτοντας τοὺς ἀποθανόντας καὶ καταδικάζοντας αὐτοὺς εἶπε νὰ μένωσιν ἄταροι εἴτε καὶ νὰ κατακερματισθῶσι, καθὼς καὶ τὸν Βυαρικὸν ἐκείνον νόμον, καθ' ὃν οἱ ἐν ἐκστρατείᾳ ἀπειθήσαντες ἵπποι κατεδικάζοντο εἰς τὸν δια τοῦ φαισμοῦ θάνατον ἐκτελουμένον ἐμπροσθεν ὅλων τῶν ἵππων τοῦ τάγματος· ἀλλ' ἡ δίκη ἥτις δύναται νὰ ὑπερβῇ πᾶσας τὰς ἀνωτέρω κατὰ τὴν ἐμβρίθειαν τῶν δικαστῶν εἶναι ἡ ἐξῆς τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ κύριος Βεριάτ Σάντ Πρίξ ἐν τῇ κατὰ τὸ 1845 ἐκδοθείσῃ Νομικῇ βιβλιοθήκῃ του. Κατὰ τὸν μεσαιῶνα συνείθιζον νὰ ὑποβάλλωσιν εἰς δίξην καθ' ὅλους τοὺς τύπους δίκρορα εἶδη ζώων ἢ ἐντόμων καὶ κατόπιν νὰ ἐνεργῶσι τὴν καταστροφὴν των καὶ οὐχὶ ὡς οἱ ἡμέτεροι καλόγηροι οἵτινες αὐθαίρετως καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς διαδικασίας, εἴτε ἀφώριζον ταῦτα ἐπισωρεύοντες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν τὴν λέπραν τοῦ Γιεζῆς, τὸν τρόμον τοῦ Ἰούδα, εἴτε ἀπειλοῦντες ὅτι θὰ παρακαλέσωσι τὸν Θεὸν νὰ στείλῃ ἢ τὸν ἐπὶ τῶν θηρίων ἄγγελον νὰ δώσῃ αὐτὰ καὶ φονεύσῃ ἢ τὰ στρουθία νὰ τὰ καταφάγῃ (1)

(1) Παραπέμπομεν τὸν ἀναγνώστην μας εἰς τὸ μέγα εὐχέλδγιον Βιβλιομακίου τοῦ Κουτλουμουνιανοῦ ἵνα ἀναγνώσῃ τὴν κατὰ τῶν ἐντόμων εὐχὴν Τρύφωνος τοῦ μάρτυρος. Διὰ ταύτης δύναται τις νὰ ἐκδιώκῃ τὰ ἔντομα εἴτε ἀκριδεῖς εἴναι εἴτε κήμητι, σκόλητες, κημποτάλληκες, σκάνθιδες, καὶ τὰ λοιπὰ ἅπαντα παραλείποντα. ὥστε διὰ τοῦ ἀπλουσιότητος τούτου μέσου, ἀναγνώστως δηλαδὴ τῆς εὐχῆς

ἀνάγκᾳ τὰυτὰ νὰ ἀναχωρήσωσιν ἐξορίζομενα ἐλουσίως τῆς πατρίδος των, ὅπως δηλαδὴ κάμνουσιν οἱ ἐγκληματίσαντες εἰς τι μέγα κράτος ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὅπως ἀποφύγωσι τὴν μακρὰν προφυλάκισιν.

Κατὰ τὸ ἔτος 1525 περίπου οἱ ἐν τῇ ἐπισκοπικῇ περιοχῇ τῆς Autumne μὲς πολλαπλασιασθέντες ἐπέφερον τοιαύτας καταστροφὰς εἰς τοὺς ἀγροὺς ὥστε ἐπέκειτο κίνδυνος σιτοδείας. Πάντα τὰ ἀνθρώπινα μέσα ἐτέθησαν κατὰ τῶν ἀχρείων τούτων, ἀλλ' εἰς μάτην, ὥστε ἐλήφθη ἀνάγκη νὰ ἀφορισθῶσιν ἀπὸ τὸ ἐπαρχιακὸν συμβούλιον. Ἀλλὰ θεωρήσαν ἄδικον νὰ ἐπισωρεύσῃ τοὺς ἐκκλησιαστικούς κεραυνούς ἀνευ τῶν ἀναγκαίων δικαστικῶν διατυπώσεων, προσεκάλεσε τὸν παρὰ τοῖς τότε ἐκκλησιαστικοῖς δικαστηρίοις δημόσιον κατήγορον νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν κατὰ τούτων. Ἐκλήτεύθησαν νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐμπροθέσμως, ἀλλ' ἡ προθεσμία παρήλθε καὶ οὐδεὶς, ἐννοεῖται, ἐνεφανίσθη. Δικάζονται ἐρήμην καὶ καταδικάζονται προδικαστικῶς, διότι κατὰ τὴν τότε ποινικὴν δικονομίαν πολλαὶ ἀπητοῦντο προδικαστικαὶ ἀποφάσεις μέχρις οὗ καταδικασθῇ τις ὀριστικῶς. Ὁ πρόεδρος πρὶν ἢ προβῇ εἰς τὴν κατ' οὐσίαν ὀριστικὴν αὐτῶν καταδίκην διώρισε συνήγορον εἰς τοὺς κατηγορουμένους αὐτεπαγγέλτως τὸν δικηγόρον κύριον Chassane. Οὗτος, ἐνεκα τῆς κατὰ τῶν πελατῶν του γενικῆς καταφορᾶς, κατέφυγεν εἰς ἀναβολὰς περιμένων νὰ μεταβληθῇ κατὰ τι ἡ κοινὴ γνώμη. Κατὰ πρῶτον λοιπὸν ἰσχυρίσθη ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ δευτέρα κλήτευσις παραχωροῦσα νέαν προθεσμίαν καθότι οἱ κατηγορούμενοι ὄντες πολλοί, δὲν ἠδύναντο νὰ προσκληθῶσι διὰ μιᾶς κλήσεως· ἐπέτυχε τοῦτο, χορηγηθείσης διμῆνου προθεσμίας καὶ ἀναγνωσθείσης τῆς κλητεύσεως εἰς ὅλας τὰς ἐκκλησίας τῆς ἐπισκοπικῆς περιοχῆς.

Παρελθούσης καὶ τῆς δευτέρας μακρᾶς προθεσμίας, ὁ συνήγορος τῶν κατηγορουμένων ἐζήτησε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν μὴ ἐμφάνισίν των ἐνεκα τῶν κινδύνων εἰς οὓς ἐξετίθεντο ἐπιχειροῦντες ταξείδιον διαμέσου ἐπιβούλων καὶ φο-

βερῶν ἐχθρῶν ἐνεδρευνόντων εἰς ὅλας τὰς εἰσόδους τῶν κατοικιῶν των, ἐζήτησε τὴν ἀπομάκρυνσιν τούτων καὶ τὴν ἐκ νέου κλήτευσιν τῶν πελατῶν του· οἱ ἐπίβουλοι καὶ φοβεροὶ οὗτοι ἐχθροὶ εἶναι . . . ἐννοεῖτε πιστεύω ἀναγνώσταί μας; εἶναι οἱ γάτοι. Τὸ δικαστήριον δὲν παρεχώρησε τοῦτο διὰ τὰς ἐξῆς αἰτίας: πρῶτον διότι ἦτο δύσκολος ἀπομάκρυνσις μεγάλου πλήθους καλῶς ὀπλισμένου, δι' ὀνύχων ἐννοεῖται, καὶ δεύτερον διότι ἦτο αὕτη ἐργὸν καθαρῶς διοικητικὸν καὶ ἀστυνομικόν. Τότε ἐξαντληθεισῶν τῶν ἀναβλητικῶν ἐνστάσεων, ὁ συνήγορος ἤρξατο τῆς ὑπερασπίσεως διὰ λόγου οὗ κύριον θέμα ἦτον ἡ φιλάνθρωπία καὶ ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη. «Οὐδὲν ἀδικώτερον, εἶπε, κύριοι δικασταί, τῶν γενικῶν τούτων προγραφῶν αἰτινες ἀθρόως προσβάλλουσι τὰς οἰκογενείας, αἰτινες τιμωροῦσι τὰ τέκνα δι' ἐγκλήματα τῶν γονέων, αἰτινες περιλαμβάνουσιν εἰς τὰς καταδιώξεις καὶ ἐκείνους τοὺς ὁποίους εἴτε ἡ νεανικὴ ἡλικία, εἴτε τὸ ἔσχατον γῆρας καθιστῶσιν ἀνικάνους νὰ ἐγκληματίσωσι!!! διὰτὶ ὑμεῖς μὲν ἐξ ἑνὸς ἀμετακλήτως καταδιώκετε τοὺς πελάτας μου, ἐξ ἄλλου δὲ διατηρεῖτε τὴν κακοῦργον ἐκείνην σπεῖραν ἣτις ἐκτὸς τῶν ἄλλων τῆς ἐγκληματῶν καθίσταται καὶ ἐμπόδιον ὁλοκλήρου πλήθους κατηγορουμένων νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ σεβαστοῦ τούτου δικαστηρίου καὶ δικαιωθῶσι; Ἐκτὸς τούτου τί ὄφελος προκύπτει ἐκ τῆς ἐν παραβύστῃ θανατώσεως αἰθῶου κατὰ τὸ πλεῖστον πλήθους; διότι, κύριοι δικασταί, ἐάν ὑπάρχωσι μεταξύ τῶν πελατῶν μου ἄρπαγές τινες, οἱ πλεῖστοι ἐν τούτοις εἶναι, κατὰ τὴν πεποιθήσιν ἣν ἔχω σχηματίσει, καθ' ὅλα ἐντιμοὶ οἰκογενειάρχαι. Ἄς γίνωσι νέαι ἀνακρίσεις, κύριοι, καὶ τότε θέλετε βεβαιωθῇ ὅτι οὐδεὶς συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐγκληματῶν, ἐάν δὲ τοιοῦτό τι συνέβη μετὰ μεγάλης χαρᾶς θέλω παραδεχθῇ στιγματισμὸν αἰώνιον οὐχὶ μόνον διὰ τὸν ἐγκληματήσαντα ἀλλὰ καὶ δι' ὅλην του τὴν οἰκογένειαν.» Μᾶς φαίνεται περιττὸν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἀγόρευσιν τοῦ συνηγόρου.

Ὁ κύριος Βεριάτ ἀναφέρει ἐν ἐπιλόγῳ, ὅτι οἱ χρονογράφοι παρὰ τῶν ὁποίων ἀντέγραψε τὰ κατὰ τὴν ἀνωτέρω περίεργον δίκην δὲν ἀναφέρουσι τὴν ἀπόφασιν, ἣν ἐξέδωκαν οἱ κύριοι δικασταί τοῦ δικαστηρίου τῆς Autumne· ἀναφέρουσι μόνον ὅτι κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ὁ κύριος

ταύτης ἀπαλλάσσεται τις τῶν ὀχληρῶν ἐντόμων, κωνώπων δηλαδὴ καὶ ψύλλων, ἀνευ ἐντομοφθόρου κόνεως ἢ ἄλλου τοιούτου μέσου.

Ἐξάρχος τῆς Α. Παναγιότητος τοῦ Πάπα ἐξέδωκεν ἀφορισμὸν δι' οὗ ἀφωρίζοντο οἱ μὺς ὁλοκλήρου τῆς ἐπαρχίας.

Ἐν Ἑρμουπόλει, 30 Μαΐου 1872.

N. K. X.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑ.

Ἡ πρώτη γενικὴ τῶν φιλολόγων συνεδρίασις ἐγένετο τὴν 22 τοῦ μηνός, ἡμέραν τετάρτην, προεδρευόντων τῶν καθηγητῶν Γεωργ. Κουρτίου καὶ Ἐκστάιν, παρόντων τῶν ὑπουργῶν Γέρβερ καὶ Φαλκενστάιν, 900 φιλολόγων καὶ πλήθους ἀπείρου φοιτητῶν καὶ πολιτῶν. Ἡ συνεδρίασις ἤρξατο δ' ἐμβριθεστάτης ἀγορεύσεως τοῦ προέδρου Κορτίου, τῆς ὁποίας θέμα ἦτο ἡ θέσις τῆς φιλολογίας ἐν τῷ παρόντι καὶ ὁ σκοπὸς αὐτῆς ἐν τῷ μέλλοντι. Ἐν εἰσαγωγῇ μοίρα διεξῆλθεν ὁ ῥήτωρ τὰ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πολέμου σπουδαῖα γεγονότα, ὑποδείξας τὴν ἠθικὴν τοῦ πολέμου ἐπίδρασιν ἐπὶ τὴν διάπλασιν τοῦ χαρακτῆρος τῆς σπουδαζούσης νεολαίας. Μετὰ ταῦτα ἀνέπτυξε τὸ θέμα αὐτοῦ σπουδαίως πάνυ καὶ εὐφυῶς. Ἐν τέλει δὲ ἐποιήσατο μνηεὶαν τῶν νεωστὶ ἀποβιωσάντων φιλολόγων Βέστερμαν καὶ Κλότς ἐν Λειψία, Φράνκε, Πάλμ, Μαϊνέκε, Κοβερσταϊ, Γερβίνου, Ὑβερδέγ καὶ ἄλλων.

Μετὰ τὸν Κούρτιον ἔλαβε τὸν λόγον ὁ μυστικὸς σύμβουλος Γίλμπερτ χαιρέτισας τὴν συνέλευσιν ἐν ὀνόματι τῆς βασιλικῆς κυβερνήσεως, ἣτις χαίρει εὐλικρινῶς ἐπαναβλέπουσα τὸ τρίτον ἤδη συνερχομένην ἐν Σαξονίᾳ τὴν συνέλευσιν τῶν φιλολόγων, καὶ δὴ ἐν ἐποχῇ, ὅτε ἡ ἐθνικὴ τῆς Γερμανίας ἑνωσις συνετελέσθη. Εἰτα ὁ ἕτερος πρόεδρος Ἐκστάιν ἀφηγήσατο διὰ λόγου χαρίεντος τὰ κατὰ τὴν συνέλευσιν τῶν φιλολόγων ἡ συνεδρίασις ἔληξε διὰ σπουδαιοτάτης ὁμιλίας τοῦ ἐκ Βερολίνου καθηγητοῦ Ἑρρ. Κουρτίου περὶ τοῦ ἀρχαίου Περγάμου, τὸ ὅποιον ὁ ῥήτωρ ἐπεσκέφθη κατὰ τινα νεωστὶ γενομένην εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν περιοδείαν αὐτοῦ. Ἀπαντὰ τὰ μέλη τῆς συνελεύσεως συνῆλθον μετὰ ταῦτα εἰς συμπόσιον, καθ' ὃ διάφοροι ἐγένοντο προπόσεις ὑπὸ τῶν προέδρων Κουρτίου καὶ Ἐκστάιν, ὑπὸ τῶν ὑπουργῶν Γέρβερ καὶ Φαλκενστάιν καὶ ὑπὸ πολλῶν ἄλλων.

Τὴν ἐπιούσαν πέμπτην, ἐγένετο ἡ δευτέρα τῶν φιλολόγων συνεδρίασις. Τὰ ἐπὶ τῆς συνελεύσεως τμήματα συνεδριάζουσι ταυτόχροτως ἕκαστον ἐν ἰδιαιτέρᾳ αἰθούσῃ. Ἐν τῷ ἀνατολικῷ τμήματι, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἐν Λειψία καθηγητοῦ Φλάϊσχερ συνεδριάζοντι, ὡμίλησαν ὁ ἐκ Βιέννης καθηγητῆς Σαχὼ περὶ τοῦ al Biruni καὶ τῆς ὅσον οὕτω ἐκδόσεως τῶν ἔργων αὐτοῦ, καὶ ὁ καθηγητῆς Βρούγς περὶ Αἰγυπτίων, ἀναγνοὺς περίληψιν ἐκ τινος ἱερατικοῦ παπύρου τοῦ ἐν Βολὰκ τοῦ Καίρου Μουσείου, ἀρχαίους αἰγυπτιακοὺς τοῦ βίου κανόνας περιέχοντας.

Ἐν τῷ πολυαριθμῷ γερμανικῷ τμήματι ὡμίλησεν ὁ ἐν Λειψία καθηγητῆς Λέσκιεν περὶ τῶν κανόνων τῆς προφορᾶς τῆς λιταυικῆς, σλαβικῆς καὶ γοθικῆς· ὁ δὲ ἐν Βιέννῃ Schröer περὶ τῶν γερμανικῶν σποράδων (Sporaden) ἐν ταῖς μὴ γερμανικαῖς χώραις τῆς αὐστρουγγρικῆς μοναρχίας καὶ τῆς σημασίας αὐτῶν.

Τὸ ἀρχαιολογικὸν τμήμα συνεδριάζει ἐπίσης ἐν ἰδιαιτέρᾳ αἰθούσῃ.

Ἐν τῷ μαθηματικῷ τμήματι ὡμίλησαν περὶ διαφόρων σχετικῶν θεμάτων ὁ καθηγητῆς Ἑλμς καὶ οἱ διδάκτορες Κράμερ, Γέττικ καὶ Λέμανχ. Τὸ παιδαγωγικὸν τμήμα συνεδριάζει ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ καθηγητοῦ Ἐκστάιν. Εἰς τὰ μέλη τοῦ τμήματος τούτου προβάλλονται ὀκτὼ ζητήματα, περὶ τῶν ὁποίων ὡμίλησαν ὀκτὼ ἐκ διαφόρων μερῶν παιδαγωγοί· τὰ δύο νεώτερα τμήματα, ἅτινα τὸ πρῶτον ἐν τῇ συνελεύσει ταύτῃ κατηρτίσθησαν ὀριστικῶς, εἶναι τὸ ἰνδογερμανικὸν καὶ τὸ τῶν νεωτέρων γλωσσῶν ἐν τοῖς ἀνωτάτοις ἐκπαιδευτηρίοις.

Τὴν 24, ἡμέραν παρασλευήν, τελεῖται ἡ τρίτη τῶν φιλολόγων συνεδρίασις· ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ καθηγητοῦ Μέτσονερ ἐκ Βερολίνου συνέρχεται τὸ τῶν νεωτέρων γλωσσῶν τμήμα, ἐνθα ὁ ἐκ Βερολίνου διδάκτωρ Ράουχ ὁμιλεῖ περὶ τῶν τάσεων τοῦ τμήματος διὰ τὰς νεωτέρας γλώσσας· ὁ δὲ ἐκ Βερολίνου καθηγητῆς Μάν περὶ τοῦ ἱβηρικοβασκικοῦ στοιχείου ἐν ταῖς ῥωμανικαῖς γλώσσαις, καὶ ἐν τέλει ὁ ἐκ Βερολίνου καθηγητῆς Ἑρριγ περὶ τῆς νεωστὶ ἐν Βερολίνῳ συστάσεως Ἀκαδημίας διὰ τὴν νεωτέραν φιλολογίαν.

Ἐν τῷ γερμανικῷ τμήματι ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ καθηγητοῦ Τσάρνκε ὡμίλησαν ὁ μὲν ἐξ Ἰέννης καθηγητῆς Σίφερς περὶ τοῦ μετασχηματισμοῦ τῶν φωνηέντων ἐν τῇ γερμανικῇ γλώσσῃ.